

POŻEŻCA (1) *sb m*

pożeżca, [pożożca].

Pierwsze o jasne, drugie pochylone; w pożeżca e z tekstów nie oznaczających ó oraz é.

[*sg N pożeżca.*] ◊ [*pl N pożeżce.*]

Sł stp: požożca, Cn brak, Linde XVII w.: požożca.

Podpalacz: [Incendarius požercza [lege: pożeżca] Cervus F31 55 [idem F35, F39].]

W połączeniach szeregowych: Na duchowny łąd prziiłlufayą łądzicz [...] oty ktorzifie vcziekayą pod obronę do Kołcziolow Abo do kliaftorow, vymvyącz ty ktorych pravo niedopvłcza bronicz Kołcziolowi, to ieft noczny łkodniczy wzbozy, y gruntow abo rol [...] Pozełcze a ktorzy gwalczą kołczielne volnołczy. ComCrac 20; [[czasu walki nie wszystko czynić można] Y wiele przykładow ieft/ Iż tákowi złodźieie/ zboyce/ pozełłce/ drapiełłce/ bywáli/ y máią być łrodze karáni. ErazmJęzyk Hh5 (Linde błędnie s.v. požerca); ZŁodźiéy/ Pożózcá/ łupieźcá/ gwałtownik/ z Oyczyzny może być włzędy poiman. UstPraw 1579 133].

Synonim: palicz.

Cf POŻOGNIK

LW